

Beeld van Soul #1 Audience waarbij de interactie met het publiek centraal staat. © Robert Benschop

Het publiek krijgt een hoofdrol bij CaDance

Dans - CaDance, slot

RECENSIE Het publiek opende CaDance en sluit het festival ook weer af. Zelfs de meest cynische toeschouwer staat op de vloer. In Terra Incognita wordt juist een gaaswand opgetrokken tussen publiek en dansers. Onnodig.

Door: Annette Embrechts 12 februari 2017, 18:34

CaDance (****), slot Dans

SOUL #1 Audience van Meyer-Chaffaud en **Terra Incognita & Bird** van Dunja Jovic.

10/2, Korzo Producties in Theater a/h Spui en Theater Korzo.

Tournee.

Twee weken geleden waren het geen dansers of choreografen maar toeschouwers die het startschot mochten geven van CaDance, tijdens een talkshow annex dansconcert. Tienduizend bezoekers en 24 voorstellingen later was het weer het publiek dat het licht uit mocht doen van dit festival voor opkomend choreografietalent, tijdens de laatste van de zestien premières.

In SOUL#1 Audience zet het choreografenduo Jérôme Meyer & Isabelle Chaffaud de ontmoeting tussen dansers en toeschouwers centraal. In een lange monoloog, soms wat te bloemrijk, doorbreekt acteur Anne Stam de 'glazen wand' tussen optreden en zaal. Hij verleidt toeschouwers tot een duet met een van de vier danseressen. Hij smeekt iedereen zijn passieve kijkhouding los te laten. Dat er 'vals' wordt gespeeld met ingeseinde bezoekers, werkt ontwapenend: uiteindelijk staat iedereen op de vloer, zelfs de meest cynische toeschouwer. Soul #1 is het spannendst als de jonge danseressen, inclusief acteur en choreografenduo, in een strak voetenritueel cirkels draaien. Bij die intieme kring wil je best aansluiten.

MEER

WOORDEN

de Volkskrant

Recensies

FILM

MUZIEK

REIZEN

KOKEN

THEATER

BOEKEN

MAGAZINE

7en

NLAND

graden

horeografe Dunja Jovic trekt in Terra Incognita juist een gaaswand op tussen twee mannelijke

en publiek. Onnodig, want zonder filter zou je intenser meevoelen met deze vreemde snuiters

itterbont, gestrand in een desolate wereld. Hun motoriek lijkt geïnfecteerd door een virus. De

scape maakt voortdurend kortsluiting. Het korte duet smaakt naar meer; de nachtmerrie vervaagt

erwege. Prachtig is de aansluitende film Bird, van haar en Marinus Groothof, waarin een jongetje

od van een huisvogel verwerkt in een overweldigend visuele angstdroom.

Volg en lees meer over:

★ THEATER | ★ SHOWBIZZ & CULTUUR | ★ THEATERRECENSIES

ANNETTE EMBRECHTS

★ VOLGEN